

Prolog

Vítám vás na začátku Dětské encyklopedie laskavosti! Proč dětské? Inu, děti potřebují laskavost nejvíc. Nejvíce dokážou laskavost nabízet, bez nároků a bezelsti. A právě našim dětem laskavost v dnešním světě nejvíc chybí...

Pojďme se tedy spolu s nimi projít laskavou abecedou, možná nám všem pak bude tak nějak... jednomu víc, některému méně na světě líp, jako když se oteplí, nebo jako když se někdo rozesměje, vysvitne sluníčko, rozvine se květ, nebo se narodí děťátko.

Andělé

Andělé jsou všude. Lítají kolem nás a kdo chce, uvidí je. Anděl je tou starou babičkou, která se na tebe usměje, když ji pustíš sednout v tramvaji.

Já jsem se setkala s posledním andělem nedávno. Sedím si takhle v ponuré soudní kanceláři, vtom se otevřely dveře a vešel anděl. Měl veselé modré oči, hulákal na plné pecky písničky a přinesl do zatuchlé místnosti čerstvý vzduch; spoustu vzduchu. A dalšího anděla mám stálého, je to můj soused, který má úžasně modré oči, já mu vždycky dám vzorek toho, co jsem upekla a on mi na oplátku zavařuje okurky. V rodině mám tolik andělů, že by se nevešli na tři stránky.

Je hrozně prima, že mám anděly takhle po ruce.

Zjistila jsem však, že mnohem lepší než je vyhledávat je okoukat andělovu pracovní náplň a sám se andělem stát, protože jde o větší zážitek.

Takže, jestli někoho zajímá zevrubný popis anděla střední kategorie, tady je:

*Anděl se brzy ráno usměje, ať prší nebo ne.

*Nemyslí na to, co si vezme na sebe, ale co vezme sebou, aby někomu cestou udělal radost.

*Na každého, koho potká, se usměje nebo se aspoň pěkně koukne.

*Anděl nikdy nezačíná větu zájmenem „já“. Zdá se, že toto slovo ve svém slovníku vůbec nemá zařazeno.

*Nikoho nekritizuje.

*Má rád děti.

*Zbožňuje hudební nástroje, často a rád zpívá, jedno, jak.

*Rád pracuje a nesnáší stojaté vody.

*Často a rád jí, ale nejvíc mu chutná, když někoho ke stolu přizve.

*Nikdy nepřizná, že je andělem. Dělá, jako že nic a když mu budete tvrdit, že jste jej poznali, všechno popře.

Zkuste se stát aspoň někdy andělem. Když bude andělů dost, nebude prostor pro nudu a smutek.

Andělem se nikdo nenarodí. Může se jím stát.

Čím více bude andělů, tím méně bude polámaných květin.

Babičky

Pravé prázdniny jsou, když se ráno probudíš a voní kakao a bzučí oknem celý strom, protože právě květe a hostí na svých květech celý včelí úl. To nejlepší ráno je s talířem, který je lemovaný modrými kytičkami a na něm jsou koláče, které mají uprostřed povidla a vevnitř tvaroh a jsou namaštěné na okrajích. Nejhezčí na dětství je, když se otevrou dveře a do nich vchází babička a ptá se s úsměvem, jak jsi se dnes vyspal.

Moje babička měla na sobě kostkované šaty a tmavomodrý svetr se zlatými koflíky. Na hlavě měla vždycky šátek a v očích tisíc čertů. Jedla pomalu a trošku usrkávala kafe. Z úplně bílých řídkých vlasů si pletla takový malý tenký copánek. Jestli někdy zestárnu, chtěla bych tak taky vypadat. A snad budu moci upéct hodně koláčů. Jestli budu mít vnoučata, můžou se spolehnout na to, že kakao bude vždycky po ruce.

Babičky jsou pro děti velký dar. Ačkoliv chodí špatně, radí dobře.

(Ale to poznáš, až budeš dospělý).

Cesta

Jsou cesty lesem, když slunce pableskuje mezi smrkovými větvemi a vzduch voní jehličím a otravují tě komáři v horkém letním dni. V tom čase pocítíš, jak je na světě krásně a jak slunce umí hřát.

Jsou cesty, kdy běžíš zablácenou ulicí, opírá se do tebe studený mrazivý vítr a v duchu přemítáš, jak dlouho ještě potrvá, než se dostaneš pod střechu a k teplému čaji. V takových chvílích pocítíš naplno, jak je příjemné mít domov s oknem, kde svítí světlo a kde na tebe někdo čeká.

Je cesta, kterou jdeš poprvé do školky.

V té zvláštní chvíli cítíš strach a smutek. Zdá se ti, že nevydržíš být ani okamžik bez teplé ruky tvé mámy, která tě pevně svírá (to proto, že má taky strach). Teď potřebuješ nejvíc odvahy za celý svůj krátký život.

Je cesta, kterou utíkáš poprvé do školy. Doháníš kamaráda, který jde stejným směrem. Aktovka a učebnice voní novotou.

Potom přichází cesta, kterou musíš odejít z domova – třeba do jiné školy, do jiného města. Teď poznáš, jak je doma všechno milé a tvoje.

Je cesta do kostela, kterou kráčíš jako nevěsta nebo ženich. Máš plné dlaně štěstí a není nic, co byste spolu vy dva nedokázali.

Je cesta do porodnice a zpět, když si odvážíte své miminko a oba víte, že teprve **TEĎ** je to to pravé a nikdy, nikdy ten vrnící uzlíček nenecháte osamoceny.

Jsou cesty, kdy máš nohy ztěžklé smutkem a zdá se, že tě nic neutěší – to jsou cesty, na nichž se loučíš s někým, kdo odešel. V té chvíli můžeš potřebovat oporu, kterou poskytuje Bůh.

Je cesta prosluněná, široká, nasáklá smíchem, slzami radosti, vzpomínkami na první krůčky, na první slovo, vůni lívanců v kuchyni. Už víš, co je na světě moc důležité a za co stojí bojovat. Jsi na cestě domů.

Jsou cesty posety trápením, klopýtáním, zklamáním pády, zvednutími, láskou i soužením. Proplétají se, stýkají, ztrácejí v dálce, jsou kratší i dlouhé a mají spoustu podob. Tvoří tvůj život a tvé poznání. Nesmíš být nedočkavý, když budou cesty dlouhé. Netrap se, když budou těžké. Přijmi je, ať jsou jakkoliv nesnadné. Žádnou z nich si nezkracuj. Dýchej z plných plic, když se budeš smát, směj se jak nejvíc umíš a všechno si pořádně užij. Tak jak tak poznáš na konec, že byl tvůj výlet příliš krátký a že jsi spoustu věcí nestihl.

Na úplném konci všech cest je vždycky nejdůležitější zjištění, že je na světě plno lidí, kteří Tě mají rádi a kterým budeš chybět.

A právě o vztahy jde nejvíc. Vůbec není důležité, co jsi cestou nasbíral, protože kdo tahá spoustu harampádí, nemůže lítat; a křídla jsou v životě tuze potřebná.

Čas

Když chodíš do školy, musíš vždycky přijít včas. Máma tě tahá z postele a nejčastěji po ránu slyšíš „spěchej, vstávej, dělej, není čas, máme málo času!“ jo, jo, už tak brzy spěcháme. Taky se dá říct, že ve škole se čas příšerně vleče; zato přestávky ubíhají strašně rychle. O prázdninách čas uteče jako voda; je to k vzteku.

Lidé vymysleli čas jako hodiny, minuty a vteřiny, ale stejně se čas měří nejčastěji ode východu do západu slunce.

Děti často slyší říkat dospělé: Počkej, až budeš chodit do školky, ona tě paní učitelka naučí jíst zeleninovou polívku! Později, až budeš chodit do školy, naučíš se počítat, až budeš velký, můžeš chodit sám ven, až ti bude osmnáct, můžeš si dělat, co chceš.

Čekání na dobu, která přijde, nám kazí radost z dnešního dne. Právě dnešní den je nejlepší tím, že nastal. Dospělí se poznají velmi lehce podle toho, jak pořád spěchají někam, kde už dávno měli být a jak neustále nemají čas povídat si s dětmi, jít s nimi ven, pro samou práci zapomněli mít čas na radost.

Přitom jediné, k čemu dospěchají, bude poznání, že jejich život končí a neměli čas jej prožít.

Člověk vzlétá, aby postihl zvuk.

Nedovede se už ale zastavit, aby postihnul ticho.

Domov

Někdy ke mně přijde bez varování smutek, kterému není možné uniknout. Mám pro tenhle případ recept, jak z toho ven.

Musím se ocitnout v naší kuchyni, kde to všechno voní a kamna sálají a maminka postrkuje hrnce po plotně holou rukou, sedět u stolu, jíst tu dobrou mastnou polívku tak horkou, že by vypálila všechny čerty z těla, dát si oblíbené bramboráky a možná povidla a mletý mák, povídat si, co se komu přihodilo, tvářit se otráveně na rodičovské napomínání, krotit se, abych říkala jen to, co se sluší a patří.

Jsem už tak velká, že tohle všechno si nemohu dopřát tak, jak bych chtěla. Už bychom u stolu všichni neseděli. Přesto jen pouhá představa a vzpomínka na tuto chvíli na mne působí tak, že smutek dříve nebo jen o malou chvíli později bezpečně zmizí.

Když dáváme hodně peněz za drahé léky a přitom je možné uzdravit se už jen představou nebo vzpomínkou na šťastný domov, není chytré věnovat se co nejvíc rodině?

Energie

Když se narodí malý človíček, má za potravu jen mléko. Přesto se každý měsíc něčemu naučí.

Představte si to. Lijete do toho uzlíku jen mléko, ale brzy se sám otáčí, pak si sedne, začne lézt, chodit, mluvit, používat hrnec, sám jíst – každý den je plný nových zázraků.

Jak je ale možné, že když už je člověk větší, sní mnohem víc, ale už se toho tolik nenaučí? Nebo možná naučí, ale určitě to neodpovídá těm spoustám jídla, které snědl. A někteří jen jí, aniž by se naučili cokoliv!

Napadá mne: Kdybychom každý den, v souvislosti s tím, co sníme, přišli na novou dovednost, to by tedy bylo něco!

Třeba ve čtvrtek se naučíme být trpěliví. V pátek se začneme zajímat o kamaráda, který potřebuje pomoci. V sobotu se naučíme pomáhat v domácnosti a v neděli užít si sváteční den. Na každý den trošku zdravých a nových věcí, které dosud neumíme.

To by byla ohromná věc! Poslyšte, kdybychom začali třeba ve věku desíti let, umíte si představit, o jak mnoho by byl lepší svět třeba už jen za pět roků?

Divím se, že na to nikdo ještě nepřišel. Učíme se, že každé jídlo se přetváří na energii, takže musíme někam tu spoustu energie napřít, nebo se pletu?

Několikrát denně si upravujeme vlasy.

Což takhle jednou za den opravit svá srdce?

Faldíky

Tohle je zvlášť pro holky; i když někteří kluci už mají podobné starosti taky.

Dnešní doba je naprosto praštěná. Téměř v každé reklamě se vlní vyzáblé trosky a denně se nám nutí představa, že pokud nemáme vysedlé lícní kosti a ramena jako věšák na šaty, nemáme šanci na úspěch.

Navrhuji vám: Vyzkoušejte to. Potkáte-li jakoukoliv hubenou nebo tlustou dívku, vždy, když s ní zapředete hovor na téma diety, tlusté jsou všechny, dokonce i ta, co vypadá, že jedla naposled minulý měsíc první úterý a v příští chvíli zemře na podvýživu.

Jídlo je dobré. Jíst se musí a je nesmysl se týrat dietami. Je zdravé sportovat, dobře jíst a zachovat si pevné nervy.

Je mnohem lepší povídat si s příjemným člověkem, třebaže nemá v pase ideální míry, nežli se trást na lavičce v parku s kostlivcem a pojídat s ním neuroticky kus mrkve.

Galantnost

Kdyby vymizela galantnost, byl by svět hodně ochuzený. Dívky a ženy by nepoznaly, že mají svou cenu a chlapci a muži by nepochopili, k čemu mají silnější ramena a pevné svaly.

Když dívka potká galantního chlapce, ovlivní ji to na celý den, poví to všem kamarádkám a nikdy na to nezapomene.

Vzpomínky starých dam se netočí kolem pracovních úspěchů jejich mužů, ale kolem prchavých chvil vzácného štěstí, kdy poznaly díky jejich náklonnosti, že jsou důležité a chráněné.

Nastává doba rytířů!!

Dívky, nebojte se být křehké, aby chlapci mohli tasit zbraně na vaši záchranu.

Houževnatost

Jestliže chcete něčeho dosáhnout, musíte pro tu věc neustále vyvíjet snahu k jejímu dosažení. Platí to ve sportu i v domácnosti. Určitě se vám nepodaří chodit každý den čistí, když si nedáte práci a nevyperete si šaty, stejně jako se vám nepodaří naučit se vlastivědu, pokud nebudete chodit do školy a věnovat se učení.

Být jen tak je sice pohodlné, nechat život plynout sám od sebe jak chce, je možná chvíli zábavné, ale lepší je do života vejít a ovlivnit jej. A to nejde bez houževnatosti.

Když budete hodně-ale opravdu hodně chtít, dosáhnete skutečně všeho, protože všechny síly světa vám pomohou.

Příležitosti se vynořují a mizí. Štěstí přeje připraveným.

Ten, kdo je houževnatý, je připravený a svoji šanci nepromarní.

I květák není nic jiného než zelí řádně cepované.

Chlubivost

Chřástal chlubitivý se rád čepýřil a natřásal, jak mohl. Jednou na něj někdo vychrstnul kbelík plný studené vody a chřástalovi chlubitivému sklapl hřebínek.

Kdyby se mu tohle nestalo, asi by se chřástal nezastavil a dál by se zabýval jen sám sebou. Nikdy by se asi nedozvěděl nic nového a ničemu by se nepřiučil.

Je lepší mít trochu spadený hřebínek než celý čas vést řeči o sobě, které nejsou nikomu k užítku.

Často se stává, že neslyšíme, co říkají ostatní, protože chceme, aby nás – a jenom nás – poslouchali všichni.

Chřástalů moc a studené vody málo?

Když si budeme více všímat toho, co nám lidé říkají a míň se vychloubat, víc se dozvíme; hlavně o sobě. A děti, co teprve úspora vody!

Iniciativa

Ferda Mravenec, práce všeho druhu, by nic neznamenal, kdyby neslídil stále kolem mraveniště a nezjistil, co se kde děje a jak moc je ho všude zapotřebí.

Ale vedle Ferdy Mravence bydlel ještě Brouk Pytlík, který byl jiný. Jestli si dobře vzpomínám, na všechno, co Ferda kdy udělal, měl nějaké připomínky a komentáře a stále otravoval s tím, kde všude byl.

Rozdíl mezi Ferdou Mravencem a Broukem Pytlíkem je v iniciativě.

Ferda pracoval a Brouk žvanil.

Ferda dokázal udělat všechno, co si umínil, kdežto Pytlík prožvanil čas, ve kterém něco udělat mohl.

I malé dítě pochopilo na třetí stránce knížky, že Ferda byl chytřejší, neztrácel čas. Nikdo z nás jistě netoužil být Broukem Pytlíkem. Škoda, že časem, jak jsme vyrostli, jsme na naše dva kamarády trochu pozapomněli.

Být iniciativní je říct ANO příležitostem, které nám každý den nabízí. Být iniciativní znamená být v přítomný čas přítomen. Být naživu. To není špatná volba.

Jednoduchost

Kolem nás je spousta věcí, které se nahromadily a přitom nemají žádný význam. Obklopili jsme se mobily, televizemi, videy, bazény, spoustou potravin a technických vymožeností. Vyjadřujeme se složitě pomocí e-mailů, esmsek, namluvíme toho víc než dost a co do sebe naládujeme a naplácáme na sebe a co prázdné slámy namlátíme!

Vysoko v horách se zrcadlí tiché jezero. Nad hladinou krouží dravec a občas se pohne lehký větřík.

Hory stojí ve své tiché nekonečnosti a jednoduše jsou. Mají svůj význam. I les, vodopád, vítr, zvířata, vše je k něčemu. Odněkud někam směřuje. Věci na tomto světě i tvorové, všechno to stvoření boží, dobře ví, odkud kam a jak má jít.

Jediný člověk, obdařený rozumem, se zapletl do řady hloupostí, které si navlékl na sebe, pořídil pro sebe, nahromadil kolem sebe a zapomněl na jednoduchost. Možná, že malý výlet do hor by občas prospěl každému. Asi bychom se naučili, že ani automatická pračka, ani mobil nám u jezera vysoko v horách nepomohou. Že postačí jednoduchost, ve které je krása. Že jsme příliš zatíženi harampádím a naděláme spoustu rámusu, ve kterém se sami sobě ztrácíme.

Tam nahoře vysoko v horách bychom poznali, že květina, když se rozvíjí, nenadělá žádný hluk.

Krása

Dnešní požadavky na vnější krásu jsou přehnané a věnuje se jí víc pozornosti, než si zaslouží. Je pěkné, když si pěstujeme svoji krásu. Je příjemné se podívat na pěkného člověka. Někdy to stojí dost námahy a různé firmy vydělávají spoustu peněz na lidské marnivosti. Je směšné, jak si některé slavné osobnosti nechávají plastikovat obličej tak, že pak vypadají jako struhadlo na zeleninu. Je velká úleva nechat to být a dovolit si zestárnout.

Avšak je ještě jeden druh krásy, která je přetrvávající a nic ji neovlivní. Dokonce nesouvisí ani s vráskami a seschlou kůží. Stojí za to ji pěstovat. Jde o vnitřní krásu; pokud ji někdo má, může líčidla hodit do koše. Skutečně žádná firma na světě vám nerozzáří oči tak, jako krásná duše.

Vnitřní krása se pěstuje tak, že se staráme více o ostatní než o sebe, pomáháme jiným a rozsvěcujeme ohníčky v očích těm, kteří to potřebují. Nestojí příliš peněz, vyžaduje hodně námahy, avšak světlo, které budeme předávat, zářit nepřestane.

Lenost

Znáte přece líného Honzu, co pořád ležel na peci, máma ho musela otáčet a cpát a nakonec jej donutili slézt z pece a on bojoval a vybojoval princeznu.

Málokterá pohádka mne tak rozčiluje jako právě tahle.

Jednak je mi hrozně líto té maminky, co musela pořád pecivála otáčet, chuděra se natahala toho

tlustého těla, ale hlavně je mi celé divné, že ten lenoch nakonec dokázal, že její princezna chtěla.

Stejně jako voda, která stojí, brzy zahnívá, člověk, který leží, brzy není k světu. Zato horská řeka, která skáče přes kameny celý čas, je čistá, rychlá a každý se z ní rád napije.

Pohyb je důležitý, lenost je k ničemu. Je mnohem lepší chytře skotačit životem než jen líně sledovat z pece, jak se svět točí. Pak si klidně můžete zatít i s princeznou; dokonce bez pomoci maminek.

Maminka

Je veselá, i když jí duše pláče.

Je hezká.

Umí dobře vařit a vždycky vyštrachá v komoře nějaký mls.

Když je doma, je to, jako kdyby svítilo sluníčko i ve sklepě.

Když se k ní přitulíš, moc hezky voní.

Má vždycky čas.

Kromě tohoto všeho má taky spoustu chyb, ale dokáže je přiznat.

Umí se omluvit.

Je s ní dobře.

Maminky prý neumírají, ale usínají, aby se každé ráno probouzely ve vzpomínkách svých dětí.

Zapamatujte si maminku dobře. Až budete velcí, přijde mnohokrát chvíle, kdy ji budete muset probudit.

Nádobí

Je to protivná záležitost. Musí se umývat – to, které je hodně špinavé, v jaru a je kolem toho vždycky spousta rámusu a hodně mokra, utěrky jsou hned spotřebované, musíš zasunout hrnky až nahoru na pollici a nepustí tě ven, dokud všechno nebude na místě.

Kolik by ubylo starostí, kdyby nebylo nádobí!

Kdybychom ale pili čaj z kalužin anebo vydlabaných důlků, mohli bychom při tom chlemtání spolknout třeba brouka. Sýr by se obalil jehličím, kdybychom jej jedli v lese bez talíře. Vůbec bychom nemohli vařit, a já mám hrozně ráda žampionovou omáčku.

Tak jsem na to vyzrála.

Hrnky, talíře a ostatní nádobí jsem pojmenovala. Je to legrační, když řeknu: Tak pojď, Franto, neotluč se, Lojzo a ty se zasuň dozadu trošku víc, Zuzano!

Úplně tomu rozumím, že nádobí je pro všechny děti celkem nesnesitelné, ale když si každý hrnek pojmenujeme, bude místo povinnosti umývání nádobí zábavnou hrou. Tak jak tak se ho asi ani vy, ani já, nezbavíme.

A legrace není nikdy dost.

Odpuštění

Každý z nás někdy něco provedl, dobře si pamatujeme ten strach, který nás držel sevřené jako v kleštích, a co teprve, až se na to přišlo! Znáte tu dobu, kdy čekáte na odpuštění a zapomenutí, spousta dětí se bojí přiznat. Vždycky je to obrovská úleva, když je to za námi a vše zlé je pryč.

Málokdo ale ví, že mnohem horší než pocit viny je naše neschopnost odpustit to, co provedl někdo právě nám.

Když se někdo trvale zlobí, je spravedlivě rozhořčený a zapšklý, zežloutne a zešpičatí mu brada! Jeho vnitřní orgány se otráví samou žlučí.

Ten, kdo upřímně odpustí a velkoryse zapomene, se brzy začne znovu smát a celý roztaje.

A nebe a celý vesmír se usmívá s ním.

Hm, to stojí za to.

Probuzení

Nejlepší probuzení je, když se můžeš přitulit ještě z posledního snu k mámě nebo tátovi a otevřít oči, ale pak se ještě zavrtat do teplé peřiny a máš čas na mazlení a pak můžeš až do oběda chodit v pyžamu.

Probudit se o prázdninách, když do oken svítí slunce, je prima. Probudit se můžete do sluníčka anebo do mračen, ale nemusí to záviset do toho, jaké je venku počasí.

Když si dobře zapamatujete dny zalité sluncem a dobře si vzpomínku v sobě uzamčete na tři zámky, stačí kdykoliv otočit třikrát klíč a dovolit vnitřnímu světlu, aby se ukázalo.

Chce to jen cvik.

Čím více vnitřního sluníčka, tím lepší náladu budete mít bez ohledu na počasí.

Radost

Už když se ráno probudíte, máte důvod celý den se radovat. Jste vzhůru, celí a máte hlad.

Je radost mít čisté pyžamo a svoji postel, obléknout se do školního oblečení a jít, mít kamarády.

Celý život je protkaný tolika radostmi, že jsme je zapomněli poznávat a bereme je jako samozřejmost.

Možná bychom měli víc zpívat a tancovat.

Na radost nezapomínejme. Kdybychom místo zlobení tancovali, vycvičíme si svaly.

Kdybychom místo nadávání zpívali, měli bychom perfektní hlasivky.

Ale k čemu je ze zlobení a nadávání kromě výprasku a potíží?

Člověk je jediný tvor, který se zapomíná radovat ze života, i když má k radosti nejvíce důvodů.

Sebeúcta

Nikdo na světě není stejný. Když si to domyslíte do důsledků, je to úžasná věc. Každý vlas, který máte, je jen váš. Nikdo takový nemá. I vaše oči, zuby, řasy, všechno je jedinečné. Kdyby si to každý z nás uvědomil pořádně, myslím, že bychom chodili od rána do večera jako ve snách ze samého úžasu.

Můžeme si vykračovat, funguje nám trávení, můžeme dýchat.

Protože je ale člověk nepoučitelný, někdy se chová jako osel, chce se podobat třeba Markovi nebo Karolíně jen proto, že mají nové džíny nebo mobil, modré oči a hnědé vlasy.

Je to stejná pošetilost, jako kdyby si moře řeklo, že se chce být jako mlíko.

Děti, když se narodí, jsou plné lásky k sobě samým. Žádné miminko určitě nepůjde vyměňovat svoji plenku Huggies za plenku Pampers jen proto, že ji má kamarád. Nenapadlo by je prohlížet se v zrcadle, jestli odpovídá všeobecně přijatým názorům. Malé dítě ví, že je tak jedinečné, že jsou na ně všechny normy krátké.

Zapamatujte si svoji jedinečnost. Vzpomeňte si vždycky na moře a mlíko, když budete chtít vypadat jako někdo jiný. Mějte se rádi, protože nikdo takový, jako jste vy, po tomto světě nechodí.

Štěstí

Když si hrajete na písku, můžete se občas pohádat. Znáte to. Nikdy vám to ale nevydrží dlouho, vidíte? Tušíte totiž, že čím méně se budete hádat, tím víc času vám zbude na radost.

Z doby, kdy jsme si ještě hráli na písku, bychom si měli vzít ponaučení pro celý život. Stále přicházejí situace, kdy se musíme rozhodovat. Nemarněte čas lpěním na kyblících a bábovkách, které nemají význam bez kamaráda, který si s vámi bude hrát.

Celý život je volba. Je zapotřebí volit radost místo smutku, štěstí místo lpění na věcech.

Štěstí je vždycky otázkou volby. A je velké štěstí to vědět.

Když budete volit špatně, můžete si rýt svoje jamky v písku sami.

Trápení

Na rychlodráze je nejlepší, jak se vlní. Jednou jsi nahoře a jednou dole. Je báječné dostat se nahoru a vědět, že nahoře si za cenu pobytu dole.

Stejně tak je to s trápením. Trápení vždycky bude na světě, stejně jako každá mince má dvě strany. Nikdo se trápení nevyhne a nikam se před ním nezavře. Protože všechno v životě má svůj účel, i trápení, třebaže velké, má svůj význam. Naučí nás chápat jiné.

Ukáže nám kamarády, kteří nám opravdu zůstanou blízko i v nejtěžších chvílích života; a většinou jsou to lidé, o kterých bychom to nikdy neřekli.

Za cenu trápení se rodí nové zkušenosti, nové dny a nový život.

Nemůžeme proplouvat životem jen jako racek chechtavý, je nutné ochutnat i druhou stranu života.

Jen když poznáme jeho rub, můžeme ocenit i líc. Když jsme chvíli dole, teprve potom dostatečně ocením rozhled z výšky.

Možná, že právě proto trápení existuje; třeba právě kvůli rozhledu, abychom si mohli dostatečně užít pohled z výšky a pochopili svoji titěrnost.

Uctivost

Uctivost je vlastnost, která se vytrácí.

V desateru Božích přikázání je čtvrté o tom, že máme ctít otce a matku svou, abychom dlouho žili a dobře nám bylo na zemi.

Když máme někoho v úctě, znamená to, že jsme k němu hodní. Chovat se uctivě znamená chovat se tak, jak bychom chtěli, aby se ostatní chovali k nám.

Být uctivý je velká věc. Protože, když budeme uctiví k ostatním, budou oni uctiví k dalším a pak se ten řetěz zase stočí k nám.

Každý dobrý čin se k nám vrátí; to je zákon. Někdo musí s uctivostí začít.

Dejme se do toho hned, aby nám bylo na světě opravdu dobře.

Vrásky

Jak život běží, hledá si každá vráska na obličeji své místo. Tahle vpravo nahoře od rtů je od neustálého smíchu, když tě lechtám. Tahleta kolmá, co ji máš právě teď, je od toho, jak usilovně nad něčím přemýšlíš. Staří lidé mají drobné vrásky dobroty i trápení. Každý z nás je jako kniha, naše obličeje jsou popsány vráskami událostí, smíchu, vzpomínek, radosti i trápení.

Nikdo nemá rád knihy, které jsou po otevření prázdné. Navíc, z takových knih se nic nedozvíš. Nemají žádný smysl. Každá kniha má význam jen tehdy, když je v ní něco napsáno.

Proč se tedy bojíme vrásek?

Možná je malicherná každá snaha vypadat mladší. Možná je to stejná hloupost, jako kdyby po nějaké době chtěly dobré knihy být prázdné, aby se víc líbily. Možná by byly hezčí, ale k čemu by pak byly dobré?

Zázraky

Když se ráno vyklube sluníčko z prachových peřin a rozhlédne se po světě, všude je tiše a mírně, vítr pohrává se stromy a den je čistý jako sklíčko. Největší zázraky se

dějí za časného jitra. Všechno je hned tak, jak má být. Jediní lidé, kteří na zázraky nevěří, se rozespale pokouší jít za povinnostmi, někteří nadávají, jiní se mračí a spousta jich je mrzutých od začátku. Jen miminka a úplně malé děti ještě nezapomněly na zázrak stvoření, první jiskry a čistého dechu, a považují za zázrak každý den a každé nadechnutí.

Může se stát, že, jak dítě roste, vytváří v sobě díky okolí strach, nenáladu, znepokojení, ale já dobře vím už nějaký pátek, že ten závoj, který vědomí každodenních zázraků překrývá, můžete odhrnout a dokonce i strhnout. Jde jen o to, abyste na něj přišli. Stejně jako když roztahujete závěsy na oknech, podobně zrušte temné rolety vašich obav, strachů a předsudků.

Jestli mi nevěříte, postavte se za jasného rána bosí na trávu, otočte dlaně ke slunci a nechte je promluvit. Poznáte, že zázraky jsou tu pro vás.

A vaše radost bude přímo úměrná úsilí, které vynaložíte na to, aby vás o tohle poznání nikdo a nic nepřipravil.

Žonglování

Koupila jsem si diablo. Je to fajn věc. Naučila jsem se s ním žonglovat – tedy, jen trošku.

Takže teď diablo lítá nahoru a dolů a nejlepší je, když ho vyhodím a pak znovu chytím. Užívám si s ním radost a učím se obratnosti.

Kdybych s ním jen točila, tak asi nikoho neohromím. Umění je vyhodit diablo do vzduchu a pak je chytit.

V životě je to stejné. Netočme se jen do kruhu jako káče, měli bychom z toho jen motolici. Občas si vyskočme. Pak budeme umělci a náš život umění.

Závěr

Něco pro maminky a jejich děti – a možná nejen pro ně...

Na začátku věků stvořil Stvořitel stromy, rostliny, ptáky, zvířata a lidi. Na těch si dal zvlášť záležet, přidělil jim kromě rozumu, řeči, vlastností a úsudku také možnost vybrat si. Prostřednictvím čar a kouzel jim dal také víru, naději a lásku, avšak možnost volby lidstvo naprosto zničila. Protože každý si raději vybere čokoládu než kedlubnu, protože je příjemnější ležet v posteli a číst než jít do zimy a pracovat, protože je ošidnou lidskou vlastností rozmařilost, s lidstvem v průběhu věků začalo jít všechno z kopce. Hodně lidí vůbec nenapadlo být na světě pro něco jiného než nácpat si břicho, vydělat peníze a navěšet na sebe spoustu tretek. Protože roky

takového života nepřinesou štěstí, v určitém období života přibývalo lidí, kteří se zbláznili samým zoufalstvím a prázdnotou. V kinech se promítaly filmy, ve kterých se lidé zabíjeli, vraždili, stříleli, čtvrtili a v sálech nebyla cítit ani špetka lítosti, děti hrály hry na počítačích, kde se zabíjelo stejně samozřejmě, jako se krájí chleba. Celé lidstvo bylo nemocné marností všeho. Malé děti neměly jistoty a jejich oči byly smutné. Starší děti kradly a ubližovaly, aby o nich bylo slyšet a doma pak plakaly pod stolem v prázdných bytech. Rodiče si ubližovali, protože každý myslel jen na sebe a pokora vyhynula stejně jako brontosauři. Staří lidé se báli vyjít na ulici, protože neměli jistotu, že se vrátí zpět v pořádku-denně někoho okradli nebo zabili pro pár korun.

Svět nebyl veselým místem.

Stvořitele bolelo, když viděl, jak se lidé ničí a věděl, že musí přijít války, mor, bída a hlad, pokud něco neudělá. Samozřejmě-mohl udělat cokoliv-byl přece Bůh, ale nemohl zasahovat do vývoje lidí, kterým dal svobodnou vůli.

Jednoho rána jej napadla spásná myšlenka. Probudil ze sna marku všech matek, která spala ukonejšena v prachových peřinách a řekl jí: Lidstvo je na pokraji zkázy a nemohu nic dělat. Protože je mi ale úzko z představy, že budu shlížet na katastrofy zcela nevyhnutelné s rukama složenýma v klíně, pověřuji tě tímto úkolem. Jestliže sestoupíš na zemi a najdeš tam jedinou bytost, která bude odpovídat mým nárokům, dám jí neomezenou moc působit na ostatní matky, skrze ně na děti a tím na celý svět.

Vypověděl matce všech matek své nároky a tato se vydala na cestu. Musela jít strašně dlouho a hořce plakat, rozedřít si nohy, jít sněhem a blátem, až byla u cíle. Našla bytost, která začala pracovat se svými od stvořitele neomezenými možnostmi a získávala postupně matky jednu po druhé. Je to úmorná práce a bez chvilky oddechu. Ale kdo by nechtěl zachránit lidstvo? Trvalo desítky let, než se svět dal o milimetr do pořádku. Narodily se další bytosti odlišné svým světlem v očích. Nesly poselství předané matkou matek. Jejich život byl utkán z pláče, utrpení, ponížení a odmítání. Avšak každá z nich byla královnou a nikdy se jí nemohl rovnat.

Víte, milé děti, jaké nároky na tuto bytost Stvořitel měl?

Musí zapomenou na sebe a žít jen pro druhé. Jejím hlavním rysem bude pokora. Skromnost a trpělivost jí budou přiléhat jako oděv po celé dny. Bude poskytovat harmonii a svým nejbližším zázemí a přístav pro dny bouří. Svým chováním zaujme ostatní a bude dobrý přítel, protože jen tak přátele získá. Prožije mnoho bolesti a její cesta bude nekonečná, ale velmi krásná. Pová svým dětem, že žijí z lásky, pro lásku a v lásce a jen o lásku stojí za to usilovat. Připomene dětem místo ve světě, když

nebudou vědět, kudy kam, aniž by cokoliv řekla. Bude poskytovat všem kolem lásku bez podmínek a nároků.

Na světě nebude nikdo větší a silnější a nikdo nedokáže víc.

Je ještě mnoho práce a zapotřebí velké pomoci.

Je nutné zažehnout světla v očích dětí.

Vidíte, děti, jak můžete být důležité? To poselství platí i pro vás a vaše pomoc je nutná.

P.S. Včera mi nebeskou poštou přišel doporučený spěšný vzkaz, že mnoho času nezbývá...